

РЕШЕНИЕ

№ 285

гр. Пловдив, 29.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XIX СЪСТАВ, в публично заседание на четИ.десети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галя Г. К.а

при участието на секретаря Боряна Ал. Костанева
като разглежда докладваното от Галя Г. К.а Търговско дело № 20225300900296
по описа за 2022 година

Предявени са искове по чл.145 от ТЗ.

Ищецът „НАНО КОУТ“ ЕООД ЕИК 205378931 със седалище и адрес на управление с. Труд, община Марица, ул. „Клементина“ № 2, област Пловдив, съдебен адрес *****, чрез адв. С. Й., иска осъждане на Т. Д. М. ЕГН *****, от *****, и И. Г. М. ЕГН *****, от *****, и двамата със съдебен адрес *****, чрез адв. Д. С., да платят, всеки един от тях, в качеството на наследник по закон на бившия управител Г.И. М. ЕГН *****, починал на 11.01.2022г., сумата от по 77 740лв., представляваща нанесени вреди на дружеството в общ размер на 155 480лв. за периода април 2020г. – януари 2022г., ведно със законна лихва от датата на сезиране на съда на 16.05.2022г. до изплащането й.

Твърди, че дружеството е учредено като ЕООД през 2018г. от И.И. – И. с предмет на дейност внос и дистрибуция на иновативни продукти за дезинфекция за лична и промишлена употреба. През 2019г. за съдружник на половината от капитала е приет Г.И. М., назначен като управител, действащ заедно с дотогавашния управител. Същинската дейност на дружеството започва през 2020г. При учредяването на дружеството, ЕСК И. открива разплащателна сметка в Д-БАНК № *****, до която през 2019г. достъп се предоставя на втория управител М.. През май 2020г. М. открива еднолично картова сметка в същата банка № *****. Твърди наличие на пълно доверие от И. към М., поради което не следи движението по разплащателната сметка, а за дебитната карта не знае и няма информация за съществуването й.

На 11.01.2022г. почива Г. М. и по повод уреждане на отношенията с

наследниците му по изплащане на ликвидационния дял е извършена ревизия за налични стоки и суми и се установя липса на огромен по обем документация, сключени дистрибуторски договори, ексклузивни договори, договори за наем, договори за заем, за които И. не е имала информация. Към 31.12.2021г. по счетоводни данни следва да има налични в касата в брой 116 480.07лв., които липсват. При посещение в банката се установява наличие на втората сметка. В счетоводството не е имало за дълъг период от време достъп до онлайн-банкирането по разплащателната сметка и е липсвала информация за втората сметка.

Твърди, че от банковите сметки има изтегляне в брой на суми, които следва да бъдат налични в касата, но не са. Справките сочат ежедневно теглене от бившия управител М. на суми между 1000лв. и 10 000лв. без основание, което не е свързано с дейността на дружеството, а за лични цели. Дебитната карта на дружеството е използвана за лични и развлекателни цели като плащане на самолетни билети за пътувания в чужбина, хотели, почивки, гориво, винетки за автомобили, които не са собственост на дружеството, а са били ползвани от М. и семейството му. М. е превеждал суми от разплащателната в картовата сметка, които след това са теглени на банкомат от него. Извършвал е и преводи от разплащателната сметка на дружеството към личната си сметка. Сключвал е договори за заем сам със себе си без знание и съгласие на другия съдружник и управител, но договори в счетоводството липсват, а преведените към личната му сметка суми не са възстановени. За изтеглените суми няма отчетени разходно – оправдателни документи в счетоводството.

Твърди, че исковата сума общо от 155 480лв. представлява сбор на получени от сметки на дружеството суми от М. без основание, които не са възстановени на дружеството и липсват в касата, където следва да бъдат, като средствата са разходвани за лични цели.

След горните констатации дружеството е поканило нотариално наследниците на М. да възстановят сумите, на което е отказано като са заведени срещу дружеството дела за плащане на задължения, каквито твърди, че не съществуват.

Уточнява, че М. е усвоил почти цялата касова наличност на дружеството без съгласието и знанието на другия съдружник и управител И..

Поради горните констатации И. в качеството си на ЕСК и управител на преобразуваното ЕООД взема решение за предявяване на иск срещу двамата наследници по закон на бившия управител за имуществените вреди, които е причинил на ищеца.

ПО НАСРЕЩНИЯ ИСК НА Т. М.: Намира го за неоснователен. Претендира се сума почти равна на предявения иск за вреди. Формулира искане за спиране на производството по делото до приключване на други съдебни производства, които не сочи какви са.

Ангажира доказателства, претендира разноси, представя справка по чл. 80 от ГПК.

Ответниците не признават исковете. Взимат идентични становища. Правят възражение по редовността на представените писмени доказателства – справки от счетоводството. Оспорват и автентичността на счетоводната справка за изплатен дивидент от 80 000лв.

Признават обстоятелствата, които са вписани в ТР по партидата на дружеството за дата и начин на учредяване на ищеца; за момента на преобразуването от ЕООД в ООД чрез приемане на М. като съдружник с 50 % и назначаването му за управител. Възразяват, че дружеството никога не е сменяло адреса си на управление, до момента И. не е уредила отношенията с наследниците като не е изплатила ликвидационния дял.

Твърдят, че претендираната сума по иска съответства на счетоводните записи за Каса по публикувания ГФО в ТР. Признават, че М. е теглил суми в брой от банковата сметка на дружеството, но те не са разходвани за него, а за дружеството. Твърдят, че всички изтеглени суми се намират в касата на дружеството, която е по седалище и адрес на управление, който адрес е постоянен адрес на И.. Представената справка сочи, че управителят е захранвал сметката в брой и е превеждал суми от собствената си сметка по тази на дружеството. Твърдят, че И. при регистрация на дружеството е открила разплащателната сметка в Д БАНК АД и през целия период е имала достъп до същата посредством своя акаунт за онлайн банкиране, както и лично физически. И. също е наредила суми онлайн за захранване.

Т. М. предявява НАСРЕЩ ИСК срещу дружеството за плащане на сумата от 90 500лв., представляваща $\frac{1}{2}$ от ликвидационния дял на наследодателя й Г. М., ведно със законна лихва от 16.08.2022г. до изплащането й.

Твърди, че имуществените последици от прекратяване участието в дружеството на Г. М. не са уредени въз основа на счетоводния баланс към края на месеца, през който е настъпило прекратяването. Счита, че това е март 2022г., когато с решение И. отказва да приеме наследниците му като съдружници.

Ангажират доказателства, претендират разноси, представят справка по чл. 80 от ГПК.

Съдът, след преценка на ангажираните по делото доказателства от страните и като взе предвид въведените доводи и възражения, приема за установено следното:

Вписванията в търговския регистър по партидата на ищеца потвърждават, че дружеството възниква като ЮЛ на 06.11.2018г. като ЕООД

с ЕСК и управител И.Б.И. – И.. На 24.07.2019г. се преобразува в ООД чрез приемане на Г.И. М. за съдружник с равен на И. дял от капитала. Вписан е за управител, в резултат на което дружеството има двама управители, действащи заедно и поотделно в лицето на съдружниците си.

По данни на Удостоверение за наследници № 169 от 11.01.2022г. , Г.И. М., бивш жител на гр. П., е починал на 09.01.2022г., съгласно Акт за смърт № **** на Район „Северен“ на Община Пловдив, и е оставил за наследници по закон преживялата го съпруга Т. Д. М. и сина си И. Г. М..

На 11.03.2022г. е вписано заличаване на Г. М. за съдружник и управител и от тази дата дружеството отново е ЕООД с ЕСК и управител в лицето на И..

Съгласно протокол от 18.04.2022г. на ЕСК на ищцовото дружество И.И. – И., е взето решение дружеството да предяви против наследниците на бившия управител Г. М. искове по чл.145 от ТЗ за ангажиране на имуществената му отговорност за нанесени на дружеството вреди в общ размер на 228 680лв., като се претендира възстановяването им, представляващи разпределен и усвоен дивидент от 80 000лв. без съгласието на общото събрание и 116 000лв. еднолично усвоени средства от сметките на дружеството, 13 280лв. изтеглени от картата, 142 200лв. изтеглени в брой, които трябва да са налични в касата, както и 73 200лв. преведени по собствена сметка по договор за заем. Това решение на ЕСК на ищцовото дружество обосновава допустимостта на съдебното производство.

С уточнението на претенциите ищецът твърди, че търсената от наследниците на бившия управител сума общо от 155 480лв. е касова наличност в брой, която липсва, изчислена на база справки от банковите сметки за периода от април 2020 до януари 2022г., както и справки от счетоводни документи за представени разходни документи и тегления от касата. Твърдението, предмет на делото за нанесена вреда е, че в продължение на около две години бившият управител ежедневно е теглил в брой суми от сметките и се е разплащал с банковата карта, които суми не са съхранявани в касата на дружеството и същата е буквално празна, а са разходвани за негови лични цели.

Представената справка по чл.366 от ГПК на лист 82 – 84 сочи, че исковото вземане е формирано от извършени за периода 15.04.2020г. – 07.01.2022г. тегления в брой, посочени по дати и размер, и извършените за периода 11.08.2020г. – 14.12.2021г. транзакции по банкова сметка, индивидуализирани по дата и размер.

Справката по чл.366 от ГПК възпроизвежда изнесени данни в справка на ТБ Д Банк АД за движение по две банкови сметки на дружеството
***** И *****.

Ищецът е представил към исковата молба и две справки от 01.02.2022г., подписани от счетоводител А. Т., без печат на дружеството, според първа от

които през 2021г. е осчетоводено разпределяне в брой на дивидент в размер на 80 000лв., а според втората към 31.12.2021г. наличните по счетоводни данни суми в брой са 116 480.07лв. на база представени и осчетоводени първични счетоводни документи в периода 01.01.2021г. – 31.01.2022г. Втората справка не съдържа каквато и да било информация за липси на касова наличност.

През февруари 2022г. страните са си разменили нотариални покани извънсъдебно по повод част от настоящите претенции.

От постъпИ. отговор на Търговска банка Д АД на 27.03.2023г., ведно с приложения от лист 262 до лист 618 включително, и от изслушаните заключения по ССЧЕ на в.л. И. С. и СТЕ на в.л. А. К., неоспорени от страните, изготвени обективно, компетентно и безпристрастно, на които съдът дава вяра, се доказва, че банкова сметка *****, с титуляр ищцовото дружество, е открита на 09.11.2018г. от И. И. по подадено от нея искане, включително и за ползване на електронно банкиране; банкова сметка ***** е открита на 27.05.2020г. по искане на Г. М. като към сметката има издадена по него искане дебитна карта, за която е посочен като оправомощен ползвател.

И по двете сметки двамата управители – И. И. и Г. М., са имали право за работа с електронно банкиране, включващо следните права: преглед на състояния на сметките, въвеждане на транзакции, авторизиране на транзакции, импорт на масови плащания, преглед на състояния по сметки, въвеждане на транзакции, авторизиране на транзакции. И. И. е с идентификатор ***** и код на потребител *****. Г. М. е с идентификатор ***** и код на потребител *****. И при двамата авторизацията е била с TAN по SMS.

Потребителят Г. М. е банкирал само през разплащателна сметка *****, съгласно допълнителното заключение на в.л. К., като от картовата сметка ***** няма извършени операции от Г. М.. Приложената от вещото лице А. К. справка Приложение 2 за онлайнбанкирането на Г. М. от разплащателната сметка ***** сочи, че лицето е влизало в акаунта си ежедневно.

Потребителят И. И. е банкирала онлайн и по двете банкови сметки на дружеството ежедневно за исковия период като приложените справки от в.л. К. сочат както датата и часа, така и IP адреса, от който е достъпвала.

Тези данни опровергават твърденията в исковата молба, че управителят И. не е знаела за откритата втора банкова сметка с карта на дружеството и не е имала информация за движенията и операциите по двете банкови сметки за исковия период, за които научила след смъртта на управителя Г. М.. Това се опровергава от отговорите на банката, от ССЧЕ на в.л. С. и от първото заключение на СТЕ на в.л. А. К., според които И. е имала права за работа с електронно банкиране и по двете банкови сметки като ежедневно е ползвала тези права и е извършвала не само справки за състоянието и движението по

сметките, но е нареждала транзакции и по двете банкови сметки. Така примерно в съдебното заседание на 12.04.2023г., при изслушване на СТЕ и допълнителната ССЧЕ, вещите лица С. и К. съпоставиха данните и информацията в двете заключения, при което на случаен принцип за проверка констатираха, че И. е банкирала онлайн като е нареждала банкови преводи – така на 16.09.2020г. е наредила превод на сумите от 586лв., 2 484лв. и 3 054лв.

Доказва се също така от заключението на ССЧЕ, че права за работа с електронно банкиране е имало и лицето А. Х. Т. с идентификатор ***** и код на потребител *****. Т. не е имал авторизационен код. Правата му са били само по отношение на разплащателна сметка ***** за преглед на състояния по сметки и въвеждане на транзакции по тази сметка, т.е. същият не е имал право на разпореждане, но е имал достъп до информацията по тази сметка. От представените от ищеца счетоводни справки се констатира, че А. Т. е счетоводител на дружеството. Тези данни са в разрез с твърдението в исковата молба, че счетоводството на дружеството не е имало достъп до банковите сметки, съответно не е можело да ги следи и да ги отчита.

Следователно твърденията, че с банковите сметки се е разпореждал само Г. М. и И. не е имала достъп и не е знаела какво става поради гласувано доверие, както и че счетоводството на дружеството също не било в течение и не е имало информация за това какви плащания извършва М., включително теглене в брой, са неверни твърдения и се опровергават от гореустановените факти. За целия исков период И. И. не само е имала пълен достъп до информацията по банковите сметки на дружеството, но е извършвала разплащания от същите сметки чрез онлайнбанкирането. Счетоводителят на дружеството Т. от своя страна е имал осигурен достъп до състоянието и движението на разплащателната сметка.

Пак от първото заключение по ССЧЕ на в.л. С. се доказва, че на 31.07.2021г. са взети счетоводни записвания за разпределяне на неразпределена печалба от минали години в размер на 80 000лв. Удържан и внесен е данък в размер на 5 % в полза на ТД на НАП Пловдив. Разликата от 76 000лв., след удържания данък, не е изплатена на съдружниците и сумата е неразпределена, отчетена като салдо по сметка 425. Вещото лице потвърждава, че за тези счетоводни записвания няма първични счетоводни документи – решение на ОСС за разпределение на дивиденди. Следователно така изнесените данни кореспондират на справката на Т. от февруари 2022г., която съдържа същата информация – има счетоводен запис за разпределяне на дивидент без решение на ОСС, но сумата на дивидента реално не е напуснала патримониума на дружеството, защото не е изплатена – в счетоводството е записана като неизплатена и налична по салдото на сметка 425. Изводът от това е, че ищецът не доказва имуществото му да е намаляло с 80 000лв., реално получени от М. като дивидент, поради което не се доказва вреда в този размер. По делото липсват данни счетоводният запис да е взет под разпореждане на управителя Г. М.. Справката на счетоводителя Т. не

съдържа информация въз основа разпореждане на който от двамата управители е сторена. Обстоятелството, че за извършеното осчетоводяване не се представя решение на ОСС, води до нарушаване на счетоводните изисквания за достоверност, но не поражда вреда, изразяваща се в липса, която да се намира в причинно – следствена връзка с виновно поведение на управителя М., защото парите не са напуснали дружеството, респективно не се доказва М. да е получил реално сумата, както и че под негово разпореждане е взета тази стопанска операция. Не се сочи кой счетоводител е сторил записа, защо, който му е наредил да направи такова осчетоводяване.

Както от основното, така и от допълнителното заключение на в.л. С. се доказва, че ищцото дружество разполага с налична и много подробна първична счетоводна документация, която е намерила надлежно отражение в съставяните и водените както през исковия период, така и преди това – от датата на встъпване на Г. М. като съдружник в дружеството, счетоводни документи, водени от една и съща счетоводна кантора през целия период, а не от Г. М..

От извършените от в.л. С. проверки на счетоводни записи както на движението на сметка 501 Каса в лева, така и на движението по сметка 503 Разплащателна сметка и картова сметка, на двете банкови сметки в ТБ Д Банк АД, се установява, че процесните спорни тегления, посочени в справката по чл.366 от ГПК към исковата молба, са намерили точно и своевременно счетоводно отражение в момента на извършването им като сумите, изтеглени в брой, респективно получени в брой от управителя Г. М. от банковите сметки на дружеството, са внесени в същия ден в касата на дружеството срещу надлежен документ, което е оформено надлежно по счетоводен начин чрез отразяване на операцията както в сметка 503 Разплащателна сметка лева, така и в кореспондиращата ѝ сметка 501 Каса в лева. Всички получени от М. суми са отчетени в счетоводството на дружеството – както тегления в брой, така и извършените прехвърляния на средства между сметки на дружеството.

В.л. С. не е констатирила в заключението си сума, която ищецът да сочи в справката по чл.366 от ГПК като процесна, за която да няма надлежно счетоводно отразяване. Това опровергава твърденията в исковата молба, че М. ежедневно е теглил от банковите сметки и чрез картата в брой суми, които не е отчитал чрез внасяне на каса, защото всички изтеглени в брой суми, описани както в справката по чл.366 от ГПК, така и приложените към исковата молба извлечения за движение по двете банкови сметки на дружеството, са намерили след това надлежно счетоводно отразяване за внасяне по сметка 501 Каса. Както и суми, получени в брой от касата, след това са отразени като внесени по банковите сметки или прехвърлянето на средства между сметките е осчетоводено.

Така съдът изрично и самостоятелно съпостави информацията от справката по чл.366 от ГПК и от справките за изтеглени от М. суми от двете банкови сметки към исковата молба, от една страна, и от друга в таблица № 1,

таблица № 4 и таблица № 5 от ССЧЕ, и от трета с информацията в таблица № 8, таблица № 10 и таблица № 12. Анализира и информацията в таблица № 13. Съдържащите се в тези таблици данни за движение на суми от касата на дружеството в брой и движение на суми по банковите сметки по отношение на сумите, изтеглени от сметките в брой, съвпадат като сочат, че изтеглените от М. суми от банковите сметки са внесени в касата на дружеството и са отчетени като постъпили там. Това означава, че всички посочени от ищеца суми, получени от М. в брой, са внесени от него в касата на дружеството и са отчетени, а не са задържани от него, както се твърди.

Тук съдът не коментира получените от М. или внесени от М. суми с основание договор за заем/заемни средства/финансова помощ, защото, съгласно уточнението на ищеца, те не са предмет на настоящото дело, а на друго съдебно производство.

В заключението не се изнасят данни за получени по лични банкови сметки на М. суми от дружеството. Обратно, в допълнителното заключение, изследващо състоянието и отчетността от встъпване на М. в дружеството като съдружник и управител, до началото на исковия период, в.л. С. констатира, че М. е направил вноска от 18 000лв. на 17.03.2020г. по банкова сметка ***** на дружеството - ищец. На същата дата по същата сметка дружеството е получило превод от *****.

По делото липсват каквито и да било доказателства за получени от „Тракия Керам“ суми от ищеца.

Констатираните от вещото лице С. суми, за които не са й представени първични счетоводни документи или представените такива не могат да определят връзката на разхода с ищцовото дружество, поради което тя приема, че не са документално обосновани и в тази връзка извършва корекции на записите по сметка 501 Каса и сметка 503 Разплащателна сметка, както и по свързани сметки, са посочени в първото заключение, но тези суми не представляват изтеглени в брой от М. и неотчетени суми, което е предмет на делото. Сторените от в.л. С. корекции на счетоводните записи са с цел установяване каква следва да бъде документално касовата наличност на дружеството по сметка 501 Каса към януари 2022г. съобразно счетоводните принципи.

Вещо лице С. е установила, че през 2020г. банкова сметка ***** /картова/ не е осчетоводявана и липсват банкови парагони, а прехвърлените средства от разплащателна сметка ***** в банкова сметка ***** /картова/ са осчетоводени неправилно като изтеглени в брой и са осчетоводени по сметка 501 Каса. Поради това е коригирала счетоводните записи като салдото по сметка 501 Каса го е намалила със сумата от 11 060лв., неправилно отчетено там, и го е увеличила със сумата от 10 717лв., която представлява изтеглени парични средства на банкомат от банкова сметка ***** /картова/ в периода 11.08.2020г. – 21.12.2020г. Вижда се, че некоректното счетоводно записва не води до съществена разлика за касовата

наличност, тъй като отчетените като налични в брой в касата 11 060лв., които всъщност са постъпили по разплащателната банкова сметка, са почти равни по размер на неотчетените в касата в брой 10 717лв.

През 2021г. тегленията и движенията и по двете банкови сметки са надлежно осчетоводявани.

За 2020г. документално необосновани разходи от разплащателната сметка, завършваща на 996, е сумата 517лв., като разходите са посочени в таблица № 6 и между тях липсва сума, теглена от М. в брой, поради което сумата от 517лв. не може да се приеме като липса в резултат на виновно действие от страна на управителя М., изразило се в изтегляне и неотчитане на тези суми.

За 2021г. от дебитната карта са извършени плащания в размер на 4 941.36лв., индивидуализирани по дата, сума и вписано при плащането основание, за които няма представен разходнооправдателен документ на вещото лице С.. Тук са включени и плащания в чужбина, посочени от ищеца в справката по чл.366 от ГПК. По делото обаче няма информация кое е лицето, което е наредило плащанията с картата, включително и в чужбина. Липсват преки или косвени доказателства, че наредените плащания по таблица № 7 са извършени от Г. М.. Данните от СТЕ са, че и двамата управители са имали права за онлайнбанкиране и са нареждали онлайнплащания като Г. М. е ползвал правата си само за онлайнбанкиране по отношение на разплащателната сметка *****, но не и по картовата сметка *****, от където са извършени плащания на тези 4 941.36лв. Обстоятелството, че Г. М. е заявил и открил картовата сметка и издадената към нея дебитна карта не доказва, че именно и само М. е извършил плащанията с картата на сумите от 4 941.36лв., тъй като по делото няма никакви доказателства за това кое лице на датите, посочени в таблица № 7, е било фактически държател и е ползвало картата, включително в чужбина, като е било нейн държател и е нареждал плащания чрез същата към тези дати. По делото няма никакви доказателства кой от двамата управители е ползвал дебитната карта за разплащане – дали само М. или и двамата. Това обстоятелство не може да се предполага само защото Г. М. е попълнил заявлението пред банката за издаването ѝ. Ноторно известно е, че една дебитна карта фактически може да бъде в държане и да се ползва от всеки един. Твърденията на ищеца, че другият управител И. не е знаела за тази сметка и съответно за тази карта се опровергаха категорично от техническата експертиза, поради което липсват дори косвени данни в подкрепа на ищцовата теза, че само М. се е разплащал. За това съдът приема, че сумата от 4 941.36лв. не се доказва да представлява нанесена именно от Г. М. вреда на дружеството, изразяваща се в сторен документалнонеобосновани от счетоводна гледна точка разход. Тук липсват елементи от фактическия състав като доказателствената верига е нарушена: не се доказва, че конкретните действия са извършени точно и само от М., извършени са виновно и са в

причинно – следствена връзка с увреждането.

За 2020г. от картовата сметка ***** в.л. С. констатира преводи общо от 5 750.70лв., за които не открива първични счетоводни документи, въпреки че в преводите такъв документ е цитиран, посочени в таблица № 9. Между тях липсват получи в брой суми от М., поради което същите не са предмет на делото. Доказа се, че М. не е нареждал онлайнплащания през тази сметка, поради което сторените плащания по таблица № 9 няма как да му се вменят. По отношение на първата сума от 4 000лв. следва да се посочи, че още в първите редове на таблица 8, изследваща движението по тази сметка за 2020г., е посочено, че на 02.04.2020г. е нареден превод от 4000лв. по договор за реклама и видеоклип на Тоши Парадакшън ЕООД, на следващия ден 03.04.2020г. е извършен повторен превод за същата сума и същото основание, което вещото лице е приело, че вече е без документ. На 03.04.2020г. сумата от 4 000лв. постъпва по сметката с основание „върнат превод, закрыта сметка получател“, което означава, че повторно наредената на 03.04.2020г. сума от 4000лв. към Тоши Парадакшън ЕООД още на същия ден е върната, затова липсва разход без документ, а грешен превод, който е върната на същия ден от получателя на ищеца. Това доказва, че липсва разход от 4000лв., защото сума е възстановена по сметката, в резултат на което преводи без документ за 2020г. следва да се приемат в размер на 1 750.70лв. / 5750.70лв.-4000лв./.

За 2021г. от разплащателната сметка вещото лице С. констатира плащания в размер на 3 145.82лв. /таблица № 11/, които приема, че са без наличие на първичен документ или са извършени разходи, несвързани пряко с дейността на дружеството. Видно от таблицата, при плащането е цитирано основанието и получателя му. Така посочените суми отново не касаят теглене в брой от М., нито са посочени в справката по чл.366 от ГПК към исковата молба, поради което не са предмет на ищцовата претенция и оттук на делото.

В.л. С. изчислява, че към 31.01.2022г. касовата налично по сметка 501 Каса следва да бъде 224 683.83лв., в която е включена и сумата от 10 717лв. неотчетени в касата, получени в брой през 2020г. при теглене на банкомат. От сумата следва да се приспадат 4000лв. по сгрешения повторен превод от 2020г. по картовата сметка, който същия ден е възстановен, в резултат се получава 220 683.83лв.

Сумата от 220 683.83лв. обаче е сформирана след като вещото лице С. коригира счетоводните записи на ищеца със суми, които не са предмет на претенцията на ищеца по справката по чл.366 от ГПК, с изключение на сумата от 10 717лв., изтеглена през 2020г. на банкомат и неотчетена по сметка 501 Каса, както и със суми за извършени през 2021г. плащания по картовата сметка в чужбина, за които ищецът твърди, но не доказва, че плащанията в чужбина са наредени от Г. М.. Корекцията не е в резултат на изтеглени от М. в брой парични суми от двете банкови сметки, посочени в справката по чл.366 от ГПК, с изключение на 10 717лв., и неотчетени в дружеството в касата му, а е в резултат на коригирани счетоводни записвания на

осъществени счетоводни операции, които според вещото лице С. не са коректни записи. Тези корекции обаче касаят работата на счетоводителя, водил счетоводството, който е извършил по счетоводните стандарти разходнонеоправдани записи. Корекциите не са в резултат на доказани тегления на М. така, както ищецът твърди.

На следващо място вещото лице Стоява установява в заключението си и обяснява устно при изслушването му, че не са й предоставени от счетоводството заповеди за извършване на инвентаризация на активите и пасивите с обяснението, че инвентаризации не са били извършвани. Поради това установената от нея наличност по сметка 501 Каса към 31.12.2022г. е само документална. На тази база не може да се приеме, че въз основа на заключението има констатирана липса на 10 717лв., защото сумата касае 2020г., като за тази и за последващите години, включително преди сезиране на съда, не е извършена инвентаризация на касата и поради това по делото няма никаква обективна информация за касовата наличност чрез фактическото ѝ физическо броене.

Т.е. твърдението на ищеца, че има липси като касовата наличност я няма, не е доказано по делото и не се потвърждава от ССЧЕ, защото дружеството не е извършвало в годините и през януари 2022г., след смъртта на управителя М., инвентаризация на касовата наличност и защото ищецът не представя по делото документи за такава инвентаризация, изготвени преди сезиране на съда. Справката на счетоводителя Т. от 01.02.2022г. е, че наличните по счетоводни данни суми в брой за 2021г. са 116 480.07лв. Това не доказва липси така, както се твърди в исковата молба. Основателно ответниците възразяват, че представените в последно съдебно заседание заповед за извършване на инвентаризация от 17.04.2023г. и Протокол за инвентаризация на каса от 18.04.2023г. са документи, изготвени в хода на процеса на база изслушаната ССЧЕ и за неговите цели. Видно от същите, в комисията не е включен счетоводителят А. Т.о. Участват лицата К.А.Ж. и Н.С.Л., за които не е посочено в заповедта какви длъжности заемат в дружеството и в какво качество участват в комисията. С оглед момента на представяне на документа – след изслушване на двете ССЧЕ, и изготвянето му в хода на процеса, съдът приема, че е съставен за неговите нужди, не се подкрепя от никакви други доказателства, остава изолиран, поради което не може да се цени.

По делото ищецът не ангажира доказателства и оттук остава недоказано твърдението му в исковата молба, че документите и касата на дружеството са се помещавали не на вписания в ТР адрес по седалище и управление в с. Труд, а на адрес, където се намира имот на бившия управител Г. М..

При тези данни съдът приема, че ищецът не провежда главно, пълно и безсъмнено доказване на твърденията си, поради което не установява факти от състава на чл.145 от ТЗ, налагащо отхвърляне на претенцията. Същият въвежда като основно твърдение по делото, че бившият управител ежедневно

е теглил парични суми от банковите сметки на дружеството, които не е отчитал, в резултат на което с изтеглените суми дружеството е увредено – това са вреди за него, и претендира връщането им, като другият управител не е знаел за това, не е имал достъп и информация до банковите сметки. От техническата и счетоводната експертиза тези релеванти факти не се доказаха, а се обори. Установи се, че както Г. М., така и И. И. са имали онлайн достъп и права на банкиране със банковите сметки на дружеството като М. е имал е банкирал само с разплащателната сметка, а И. И., предявила иска, е банкирала и с двете сметки. Същата ежедневно е влизала чрез онлайн банкирането и е извършвала справки и операции по двете сметки, поради което е недоказано твърдението ѝ, че не е знаела какво става с парите на дружеството и какво се плаща с тях. Счетоводната експертиза доказва, че всички изтеглени от М. суми в брой ги е отчел в дружеството като са осчетоводени своевременно. Счетоводната експертиза не изнася данни за липси на парични суми в брой. Единствено се установи за 2020г. неосчетоводени тегления от кратата в размер на 10 717лв. чрез банкомат, но по делото няма никакви доказателства, че така извършените тегления от банкомат на тези суми са сторени от Г. М., т.е. че тегленията са направени и сумите на банкомата са получени от М., от една страна, а от друга се констатира, че за същия в период в касата като постъпили са осчетоводени 11 060лв., които са постъпили в разплащателната сметка, поради което обективно разликата е 343лв /11 060лв. – 10717лв./. Същото важи за констатираните плащания в чужбина през 2021г. от дебитната карта. Наличието им не доказва, че техен наредител е Г. М., след като И. е имала онлайн банкиране по тази сметка. За сумата от 80 000лв. счетоводната експертиза доказва, че има осчетоводяване като дивидент, но няма отразено изплащане на дивидент на съдружници – не е разпоредено и не е доказано плащане, поради което липсва вреда. Не на последно място по делото липсват обективни и достоверни доказателства за това, че към 11.01.2022г. и към 31.01.2022г. в дружеството се констатира липса на касовата наличност, както и че при евентуално наличие на такава това е в пряка причинно – следствена връзка с действия на Г. М. като управител. По делото няма никакви доказателства кое е било длъжностното лице, в чийто трудови или служебни правомощия се е включвало или което фактически е водело и отговаряло за касата на ищеца. Няма никакви данни до смъртта на Г. М. който оперативно е извършвал вноски и е теглил от касата, къде е била тях, който е оформял документално операциите с касовата наличност, респективно не се въвеждат твърдения и няма доказателства, че това е било лицето Г. М. да съвместява функция касиер освен управител. Данните по делото са, че счетоводител на дружеството е бил А.Х.Т. като логиката е това лице да е било и касиер. Данните от ССЧЕ са, че движението по сметка 501 Каса е водено редовно с надлежно и своевременно отразяване на паричните потоци като са извършвани съответните вписвания. Констатациите и корекциите на вещото лице С. касаят съобразяване със счетоводните стандарти от страна на касиера и счетоводителя на дружеството, а не умишлена липса на отчетност в

резултат действията на управителя Г. М. или счетоводни записи, прикриващи такива липси, тъй като липси не са доказани.

С оглед на горното съдът приема, че ищецът не доказва твърденията си дружеството да е увредено от действията на Г. М. като управител чрез липса на сума общо от 155 480лв. Ако това отговаряше на действителността, се поставя въпроса с какви средства дружество е осъществило разплащанията, които са отразени в заключението на в.л. С. и няма данни да са оспорени от трети лица /доставчици и контрахенти/ с твърдения, че не им е платено, какъв е произхода на сумите, с които ищецът се е разплащал в дейността си и които плащания счетоводно са отразени, както и няма данни при равняване на приходите, разходите и с твърдените липси ще останат ли средства за ищеца, които да покриват сторените от него плащания при дейността му. Т.е. не е достатъчно само да се твърди, че има липса поради неотчетени в дружеството средства, а следва ищецът главно, пълно и убедително да проведе доказване на твърденията си за реално настъпила вреда, което не направи по делото. Поради това искът ще се отхвърли.

При този изход на делото на всеки един от двамата ответници се дължат разноски от по 4 650лв. /4000лв. адвокатско възнаграждение по договора на всеки ответник, по 400лв. допълнителна ССЧЕ при депозит 800лв. и по 250лв. депози за СТЕ от 500лв. депозит общо/.

По насрещния иск на Т. М.:

Съгласно чл.125 ал. 3 от ТЗ имуществените последици се уреждат въз основа на счетоводен баланс към края на месеца, през който е настъпило прекратяването. Съдружникът Г. М. е починал през януари 2022г. и неговата смърт е довела до прекратяване на правоотношението му с ищцовото дружество на основание чл.125 ал.1 т.1 от ТЗ. Поради това имуществените отношения между дружеството и наследниците на бившия съдружник, като негови законни правоприменици на наследими имуществени права, се уреждат по нарочно съставен баланс към 31.01.2022г., а не в края на месеца, през която е заявена претенция за плащане.

От ССЧЕ на в.л. С. съдът кредитира варианта за изчисляване стойността на дяловете в дружеството по нарочен баланс към 31.01.2022г., защото това отговаря на материалния закон. Съдът възприема варианта на заключението, в което вещото лице С. коригира баланса като отразява вписвания, които е следвало да се вземат по отношение на приходи и неотчетени приходи. В този случай изчислената стойност на един дял е 3 210.33лв. към 31.01.2022г., на дела на ищцата Т. М. е 80 258.25лв. За разпределения, но неизплатения дивидент от 76 000лв., при който на съдружник се пада 38 000лв., респективно на двамата наследници по 19 000лв., иск не е предявен, поради което не се присъжда.

При този изход на делото за насрещния иск, от който уважената част е

89 % от заявения интерес, по съразмерност следва на Т. М. да се присъдят разноски. Възражението на дружеството като ответник за прекомерност на възнаграждението по насрещния иск от 9 000лв. е основателно. При заявен интерес от 90 500лв., по НМРАВ в редакцията към ход на делото по същество, минималният размер на адвокатско възнаграждение е 7 890лв. Следователно уговореният хонорар е над минималния размер, за което липсва основание, тъй като насрещната претенция по чл.125 ал.3 от ГПК в случая не се характеризира с правна и фактическа сложност, поради което липсва основание за завишаване на възнаграждението до уговорения размер. За това съдът го редуцира до минимума и на тази база изчислява дължимите разноски, които са 10 690.68лв. /89 % от 7890лв.+ 3 622лв. платена ДТ + 500лв. платен депозит за ССЧЕ за изчисляване стойността на дяловете/.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „НАНО КОУТ“ ЕООД ЕИК 205378931 със седалище и адрес на управление с. Труд, община Марица, ул. „Клементина“ № 2, област Пловдив, съдебен адрес *****, чрез адв. С. Й., против Т. Д. М. ЕГН ***** от *****, и И. Г. М. ЕГН ***** от *****, и двамата със съдебен адрес *****, чрез адв. Д. С., искове да платят, всеки един от тях, в качеството на наследник по закон на бившия управител Г.И. М. ЕГН *****, починал на 11.01.2022г., сумата от по 77 740лв., представляваща нанесени вреди на дружеството в общ размер на 155 480лв. за периода април 2020г. – януари 2022г., ведно със законна лихва от датата на сезиране на съда на 16.05.2022г. до изплащането ѝ.

ОСЪЖДА „НАНО КОУТ“ ЕООД ЕИК 205378931 със седалище и адрес на управление с. Труд, община Марица, ул. „Клементина“ № 2, област Пловдив, съдебен адрес *****, чрез адв. С. Й., да плати на Т. Д. М. ЕГН ***** от *****, и на И. Г. М. ЕГН ***** от *****, и двамата със съдебен адрес *****, чрез адв. Д. С., разноски за отхвърлените искове от по 4 650лв. за всеки един от тях.

ОСЪЖДА „НАНО КОУТ“ ЕООД ЕИК 205378931 със седалище и адрес на управление с. Труд, община Марица, ул. „Клементина“ № 2, област Пловдив, съдебен адрес *****, чрез адв. С. Й., да плати на Т. Д. М. ЕГН ***** от *****, със съдебен адрес *****, чрез адв. Д. С., на основание чл.125 ал.3 от ГПК сумата от 80 258.25лв., представляваща равностойност на дяловете на наследодателя ѝ Г.И. М. ЕГН *****, починал на 11.01.2022г., от ищцовото дружество, ведно със законна лихва върху главницата от сезиране на съда с иска 16.08.2022г. до изплащане на сумата, както и сторените за този иск разноски от 10 690.68лв., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над присъдената главница от 80 258.25лв. до предявената от 90 500лв.

Решението може да бъде обжалвано пред Апелативен съд гр. Пловдив с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____